

Med tjener Karen på Jernbanecafeen

Af Lone Als

Allerede da Karen skubbede døren med det slidte messingbeslag op, sansede hun, at noget var galt.

Fra to hjørner i lokalet lød der ganske rigtigt også snøft. Sussi, som hun skulle overtage vagten efter fortalte, at Morten var død. Tre måneder inden havde han fået dommen, der lød: du har kræft i leveren og kun nogle få måneder tilbage. "Pokkers til liv", prusted en stamkunde, "men præcis, det var Morten altid, også i hans rømning fra denne jord. Men man lever ikke ustraffet det liv, som han levede, så er dét vist slået fast."

"Vi er nu mange, der har svært ved at være så kyniske, og vi er endnu flere, der vil savne ham", lød det fra et par vinkler.

Karen banede sig slukøret over denne triste nyhed vej ud i baglokalet og satte tungt sin taske under bordet, idet hun reflekterede over hvor meget stemning, man kunne nå at lodde i det sekund, man trådte ind i Jernbanecafeen.

Retur i baren lavede en gæst op og meddelte, at han ville give en omgang.

Næsten samtidigt, men også kun næsten, ankom Pølsemand Per totalt stivfrossen, og ærgrede sig kortvarigt over at gå glip af en gratis øl. De skålede og sendte Morten en kærlig tanke. Per tørrede sig om munden med ærmet og fyrede løs.

"Nu har de satans rødder været der igen. Jeg siger til jer, de er pisse-irriterende, de stiller bare op, to-tre stykker og sparker lidt til pølsevognens sidevægge og udstyr,

kun for at få mig op i det røde felt. Men først selvfølgelig, når jeg har serveret en moppedreng med det hele. Derefter nægter de at betale. Jeg bliver sindssyg af de møgdyr, hvad fanden skal jeg gøre?"

Karen faldt ind med et "kun, det du gør i forvejen, er jeg bange for. Pust dig op og lov dem øretæver og lad ane, at du agter at ringe efter politiet, det har jo vist sig at virke". "Sure baby, men jeg er mere interesseret i, at de slet ikke dukker op overhovedet".

Stilheden lagde sig over de tilstedeværende, men kun kortvarigt, da en af de kvindelige bargæster kom i tanker om noget, der var foregået på et tidspunkt for nylig, og begyndte at snakke.

"Hey, det var altså så sødt i forbindelse med papirklippene. Et ægtepar oppe i årene kom ind og fortalte at de fejrede deres bryllupsdag, og havde ringet i forvejen og forhørt sig om muligheden for at klippe hjerter sammen. Og det gjorde de så, i flere timer, og havde en fest med det. Enormt kært og li'som livsbekræftende.

Nok ikke så tosset alligevel med de forskellige arrangementer og ting, man kan foretage sig - ud over at drikke øl. På den anden side synes jeg godt nok nogle gange, at diverse pynt tager overhånd her i etablisementet. Man kan jo snart ikke vende sig rundt uden at få klasket et neg, et skilt, alt muligt, lige i nakken".

Det sidste var sagt med et stort smil på læben.

Fra sidemanden lød det "Ja, måske - f.eks. i juletiden går der for meget

pakkekalender og pjat i den. Må jeg betale? Og giv nu ikke tilbage hverken med en halvtresser - I ved, jeg fucking hader den seddel - og heller ikke med småmønt i tutter, som en af jer tjenere gjorde en gang". Gæsten nikkede vidende rundt, og de andre måtte kvæle et grin.

Døren gik og en diskutabelt udseende mandsperson holdt spørgende en oksesteg frem. "Billigt til salg" snølede han. Karen manifesterede sig med stedets sædvanlige "ellers tak, vi bruger ikke den slags her. Farvel."

Da han var forsvundet snakkede de lidt om, hvor rædsomt det måtte være at skulle stjæle varer i kvarterets supermarkeder for at få råd til et fix. Sikke et liv, enedes de om. Næh, det var dejligt at have et fælles tilhørssted, et sted hvor sammenholdet var i top.

De tilstedeværende resumerede for gud ved hvilken gang, hvordan tingene hang sammen. Rent faktisk kendte rigtig mange hinanden på kryds og tværs, og nogle

af gæsterne kendte hinanden gennem adskillige år, primært på grund af det faktum, at de simpelthen var fulgt med én af tjenerne, hver gang vedkommende stiftede arbejdsplads. Således var mange mødtes og begyndt at snakke sammen et helt andet sted i byen for længe siden, men befandt sig nu her, og holdt fast. Det gav trykthed og støtte i en behård hverdag.

Ved ankomsten næste dag på job fornemmede Karen igen en art disharmoni.

Heldigvis lå man langt fra gårsdagens død og ødelæggelse, dette handlede derimod om en gæst, som var anstrengende, mærkede hun tydeligt, mens hun satte sit navneskilt fast på den specielt indfarvede, grønne bluse.

Gæsten stødte en albue i siden på en stamgæst, dunkede ham i ryggen og påstod, at han var røvkedelig. Umærkeligt rykkede de andre lidt sammen og betragtede ham surt. Nok var nok. "Hvor længe har det stået på?" spurgte hun lavt. "Et kvarters tid, han er ikke til at holde ud eller få til at holde op".

I samme nu fik en anden gæst en lignende behandling, og Karen rømmede sig og bad ham gå. "Gå, hvorfor det. Nu gik det lige så godt". "Det er der delte meninger om" replicerede Karen og mærkede opbakningen, mens hun sigende åbnede

døren. Uden yderligere bøvl gik han ud ad døren, men vendte sig brat mod hende øverst på trappen. "Dig ku' jeg godt bruge i min egen restaurant på Gasværksvej. Du har stil. Hva' siger du til at skifte job?". Svaret kom prompte; "Tak for tilbuddet, men nej tak". Tænk at skulle ha' ham som chef, hans hjernekapacitet måtte jo ligge

niveaue under blæretang og insekter, vurderede hun. Godt at Cafeens regelsæt var et andet og at gæsterne var med på beatet, når sådan en karakter dukkede op.

Senere på eftermiddagen var der igen liv og glade dage. Jernbanecafeens ejer Agnete sad midt i lokalet omgivet af nogle nye gæster, som samme formiddag i radioen havde hørt hende fortælle om stedets spændende historie, historien om et stålsat familieforetagende, der i flere generationer gjorde alt for at skabe

den rette stemning. Straks slog gæsterne vejen forbi for selv at opleve den glade atmosfære. Visitkort skiftede hænder.

Bag baren var Karen ved at fortælle, hvad der lidt grinagtigt var foregået natten før.

"Forestil jer, jeg var i gang med at gøre kassen op, da jeg fik øje på lampen, der lyste over herretoiletet. Nå, der var nok en, der sad og mediterede - eller helt var faldet i søvn, tænkte jeg. Men tiden gik og intet skete, så jeg gik ud og hev lidt i døren. Stadig intet. Jeg dundrede på selve toilettdøren, råbte og hujede.

Eneste reaktion var min kollega Lars, der kom susende derud i den tro, at jeg personligt var i knibe. Sammen åbnede vi døren, kun for at finde toilettet tomt. Hold nu op, spørg lige om jeg følte mig hjernelam, bare at tro fuldt og fast på en lampe, der lyser. Men så lærte Lars mig det gamle værtshustrick med at kigge under døren og tælle fødder. Her ville jeg så ingenting ha' set. Men ser man mere end ét par fødder, må der skrives ind. Den slags tolererer vi ikke her."

Det var søndag og et par andendagsbrand-erter sad tavse ved spilleautomaterne. Gang var der også i juke-boksen, et par gutter puttede flinkt penge i. Da tiden nærmede sig for Leif P.'s ankomst, var hun vanen tro nødt til at gøre opmærksom på, at hun snart skulle slukke for den digitale musik, før den på stedet ligeså populære musik i form af sang og klaverspil begyndte. "Hva' fanden" råbte Thomas, "det finder jeg mig ikke i. Har lige kylet en tyver i, og så siger du bare go'nat - det er sgu da skide frækt". Karen beklagede, men holdt fast i, at sådan var det - uretfærdigt eller ej - de var blevet advaret.

Pludselig stod en anden stamgæst ved baren og så sig forsigtigt omkring mens han bad om det sædvanlige. Da hun vendte tilbage med det ønskede, rakte han hende en lille gavepose med ordene "den er til dig. Gå ud bagved og kig i posen".

Lone er god til at lytte, observere og skrive ...

Lones bog nr 2 kan købes her for kun 100 kr.

Forfatteren Lone Als kender Jernbanecafeen fordi hun og tjener Karen er venner. Lone har skrevet historien om Karen ... specielt til Jernbanecafeen.

Til gengæld har vi påtaget os, at sælge hendes seneste bog "Glimt fra dagligdagen" som et tilbud til vores gæster.

Bogen indeholder 20 noveller, der alle handler om hverdagen på godt og ondt.

Lones første bog blev anmeldt i Lokalavisen Frederiksberg som "En finurlig lille bog, der på flere måder giver stof til eftertanke."

Karen tørrede hænderne i et viskestykke, gjorde som ønsket, og stod snart med den sejeste Smart Phone i hænderne.

“Har du sniffet et eller andet? Den kan jeg da ikke tage imod, det er for vildt” mumlede hun ude ved disken igen. Hun var

målløs og vidste ikke, hvilket ben, hun skulle stå på. Karen gjorde mine til at ville række den tilbage, men hans ord stoppede hende.

“Vil du ikke godt tage i mod den, please? Jeg har jo set, hvordan du - ja, undskyld mig - flere gange har fumlet rundt med din lille mobil, når du ville forsøge at fange en taxa til mig. Og du lytter altid, når jeg har behov for at snakke. Tag den nu som tak for det hele”.

Karen var blevet rørt over hans lille enetale og ville forfærdelig gerne tage den i brug, men var i vildrede med, hvad chefen ville sige. Musik og småsnak gik hen over hovederne på dem, mens de stod overfor hinanden, begge afventende.

Pludselig lød det bag dem, “nå, men jeg er smuttet, tak for nu”. Agnete var på vej forbi, men stoppede op.

“Øh, må jeg godt tage imod sådan en flot foræring fra en gæst?” stammede Karen og fremviste gaven. Fint, at der ellers ikke var

andre i baren. Agnete kikkede godt nok en omgang, men kvitterede med et “- Ja, det er ok. Faktisk havde jeg engang en tjener som fik en bil forærende af en gæst.

Gæsten stod pludselig og sagde, at hans bil holdt lige udenfor og rakte hende nøglen, og forklarede, at alle papirerne lå i handskerummet. Hun var mere end velkommen til at bruge den, så længe hun lystede. Så sig du bare ja tak til den telefon”.

Straks fløj Karen om på den anden side af baren og var gavmild med en kæmpekrammer, der truede med aldrig at ville stoppe.

“Jeg skal nok hjælpe dig i gang med at bruge den” lovede han idet han slukkede sin cigaret. Hyggen var der som altid og snakken gik.

Karen tørrede opstemt bardisken af, knappede øl op

og serverede dem storsmilende. Snart var aftenen blevet til nat, men ingen så ud til at ville hjem. Fra et bord længere nede lød det:

“Klokken er rigtig, rigtig mange, og de lukker snart her, skal vi hjem eller ...?”

Karen var der straks med stedets standard svar i den situation,

“I skal gå hjem og sove, så I kan være friske til vi åbner igen i morgen kl. 07.00”.

Apropos:

Winnie fra Vendsyssel

Det var tjener Winnie der engang, mens hun arbejdede på Jernbanecafeen, fik en bil i drikkepenge!

Winnie efterlader sig også andre gode historier fra den tid (maj 06-august 07). Bl.a. var hendes start ret usædvanlig.

Hun kom nemlig med toget fra Brønderslev som substitut for en tjener, jeg sådan set allerede havde ansat. Af årsager som jeg ikke husker længere, ringede den tjener afbud aftenen før, men med en bemærkning om at hendes veninde Winnie ville overtage tjansen. Tror I lige jeg var spændt?!

Og heldig var jeg. Winnie var uddannet tjener fra Brønderslev Hotel, super dygtig med charme og check på tingene.

Winnies daværende kæreste, håndværker Per, arbejdede dengang en del i København og kendte godt Jernbanecafeen, og således var det nærmest bekvemt, at Winnie fik arbejde her. Winnie og Per blev hurtigt en del af “JC-familien”.

Winnie og Per ville en gang gerne se mine forældres hunde og de gamle biler, og på

en aftalt dag kørte min mand Max og jeg dem op til Birkegården, hvor min mor bød på middag efter besigtigelsen.

Kemien var helt i top. Allerede under forretten grinede vi rigtig meget. Min mor kommer fra Vendsyssel og talte vendelbomål med Per og Winnie, så det bare var uforgemmeligt. Jeg selv havde som barn været feriepigge hos min mors fætter Gunnar i Stenum ved Brønderslev, så jeg kunne godt følge med, og min Fars familie er også fra Vendsyssel, så han kunne også forstå den helt unikke humor, der ligger i alle underdrivelserne og sådant. Den eneste, der måske ikke helt kunne følge med i løjerne, var min mand Max, som er født i Køge og derefter bosat i Gentofte.

Ja, vi grinede og grinede ... under hele middagen! Da jeg så ringede og takkede for den dejlige og meget sjove aften betroede min mor mig, at hun havde grinet så meget, at hun havde været nødt til at skifte trusser. For første gang i sit liv havde hun tisset i bukserne af grin - og så hele tre gange!

Vi havde dengang just købt hus i Tyrkiet og ville så lige lære tyrkisk, dvs vi havde meldt os på et kursus. Det var meget udfordrende, og vi knoklede med lektierne. Så meget at Max næste morgen - altså dagen efter middagen - som det første sagde: - Måske det ville være sjovere at få lært vendelbomål frem for tyrkisk!

Efter JC fik Winnie sit ønskejob som kok på en trawler, der lægger kabler på havbunden. Nu er det længe siden vi har hilst på Per - men det sker at Winnie kommer til København og Jernbanecafeen, selvom hun stammer fra Skagen!

Ser I, det er en rigtig JC historie.

Agnete Bjørllig,
ejer i 3. generation